

Motpart vid överklagandenämnden: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Tyskland)

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ändra det beslut som fattades av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 18 november 2009 i ärende R 656/2008-4 på så sätt att sökandens överklagande av den 22 april 2008 i sin helhet bifalls och svaranden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i invändningsförfarandet, överklagandeförfarandet och förevarande förfarande,

— i andra hand ogiltigförklara beslutet och återförvisa ärendet till harmoniseringsbyrån.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke: Sökanden

Sökt gemenskapsvarumärke: Ordmärket MAGIC LIGHT för varor i klasserna 3, 8, 10, 21, 22, 26 och 44 (ansökan nr 5 196 597)

Innehavare av det varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering i invändningsförfarandet: Rüdiger Bartmann

Varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering: De tyska ordmärkena MAGIC LIFE nr 30 415 611 för varor i klass 3

Invändningsenhetens beslut: Delvis bifall till invändningen

Överklagandenämndens beslut: Avslag på överklagandet

Grunder: Åsidosättande av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 ⁽¹⁾ eftersom överklagandenämnden gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid bedömningen av förväxlingsrisken

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1).

Talan väckt den 29 januari 2010 — Bank Melli Iran mot Europeiska unionens råd

(Mål T-35/10)

(2010/C 100/72)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (ombud: advokaten L. Defalque)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara punkt 4 i avsnitt B i bilagan till rådets förordning (EG) nr 1100/2009 om restriktiva åtgärder mot Iran samt rådets beslut av den 18 november 2009,

— förplikta Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I detta mål har sökanden väckt talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1100/2009 av den 17 november 2009 ⁽¹⁾ om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran ⁽²⁾ och om upphävande av beslut 2008/475/EG ⁽³⁾, såvitt denna förordning upptar sökanden i förteckningen över juridiska personer, enheter och organ vars tillgångar och ekonomiska resurser ska frysas i enlighet med nämnda artikel.

Sökanden har yrkat att punkt 4 i avsnitt B i bilagan ska ogiltigförklaras såvitt avser sökanden och har åberopat följande rättsliga grunder till stöd för talan.

Sökanden har för det första gjort gällande att den angripna förordningen och det angripna beslutet har antagits i strid med sökandens rätt till försvar och i synnerhet sökandens rätt till en rättvis rättegång, eftersom sökanden inte har erhållit någon bevisning eller handling till stöd för rådets påståenden. Sökanden har i övrigt gjort gällande att tilläggshänvisningarna till 2008 års beslut är otydliga och oklara och att det är omöjligt för sökanden att bemöta dessa, eftersom sökanden inte gavs någon rätt att yttra sig.

Sökanden har vidare gjort gällande att svaranden har åsidosatt sin skyldighet att lämna en tillräcklig motivering.

Sökanden anser för det andra att rådet inte har lämnat några enskilda och specifika skäl för att anta de angripna rättsakterna, vilket strider mot artikel 15.3 i förordning nr 423/2007.

För det tredje har sökanden hävdade att svaret gjort en oriktig tolkning av artikel 7.2 a–c i förordning nr 423/2007, eftersom rådet, enligt sökanden, inte har förklarat på vilket sätt sökandens vanliga bankverksamhet kan läggas till grund för ståndpunkten att sökanden deltar i eller är direkt anknuten till Irans spridningskänsliga kärntekniska verksamhet.

Sökanden har i övrigt gjort gällande att förstainstansrättens dom av den 14 oktober 2009⁽⁴⁾, vilken sökanden har överklagat till domstolen⁽⁵⁾, inte är lagenlig. I domen ogillade förstainstansrätten sökandens talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2008/475/EG av den 23 juni 2008⁽⁶⁾. Sökanden har härvid gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den slog fast att förordning nr 423/2007 och beslut 2008/475/EG i enlighet med gällande rätt hade antagits med kvalificerad majoritet och inte med enhällighet. Sökanden anser att eftersom förordning nr 423/2007 utgör den rättsliga grunden för antagandet av den förordning och det beslut som angripits i förevarande mål, är ovannämnda resonemang tillämpligt även beträffande denna talan. Sökanden anser följaktligen att rådet åsidosatte väsentliga formföreskrifter enligt fördraget genom bestämmelserna om genomförande av fördraget och genom artikel 7.2 i den gemensamma ståndpunkten 2007/140/GUSP⁽⁷⁾.

Sökanden har i övrigt kritiserat förstainstansrättens dom med anledning av att förstainstansrätten fann att rådet har ett självständigt utrymme för skönsmässig bedömning som grundas på artikel 7.2 i förordning nr 423/2007, och förstainstansrätten godtog följaktligen inte att beslut fattade av Förenta nationernas säkerhetsråd är relevanta i detta sammanhang, vilket strider mot proportionalitetsprincipen och rätten till egendom. Sökanden anser att samma resonemang kan tillämpas på den förordning och det beslut som angripits i förevarande mål, eftersom rådet inte beaktade de beslut som fattats av Förenta nationernas säkerhetsråd och åsidosatte därmed proportionalitetsprincipen och rätten till egendom.

⁽¹⁾ EUT L 303, 18.11.2009, s. 31–36.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, 20.4.2007, s. 1–23).

⁽³⁾ Rådets beslut av den 23 juni 2008 om genomförande av artikel 7.2 i förordning (EG) nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 163, 24.6.2008, s. 29–33).

⁽⁴⁾ Dom av den 14 oktober 2009 i mål T-390/08, Bank Melli Iran mot rådet, REG 2009, s. II-0000.

⁽⁵⁾ Mål C-548/09, Bank Melli Iran mot rådet.

⁽⁶⁾ EUT L 163, 2008, s. 29.

⁽⁷⁾ Rådets gemensamma ståndpunkt 2007/140/GUSP av den 27 februari 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 61, 28.2.2007, s. 49–55).

Talan väckt den 1 februari 2010 — Internationaler Hilfsfonds mot kommissionen

(Mål T-36/10)

(2010/C 100/73)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Tyskland)
(ombud: advokaten H. Kaltenbecker)

Svarande: Europeiska kommissionen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 9 oktober och den 1 december 2009 i den del de innebär att sökanden inte ges tillgång till de handlingar som inte lämnats ut,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden väcker talan mot kommissionens beslut av den 9 oktober 2009 om delvist avslag på sökandens ansökan om att få tillgång till icke utlämnade handlingar rörande LIEN-avtalet 97-2011, och mot kommissionens skrivelse av den 1 december 2009 varigenom sökanden underrättades om att beslut rörande dennas andra ansökan om tillgång till handlingar inte kunde fattas inom den föreskrivna fristen.

Till stöd för sin talan gör sökanden huvudsakligen gällande att kommissionen inte har rätt att avslå sökandens ansökan om tillgång till handlingar med stöd av undantagsbestämmelserna i artikel 4.3 och 4.4 i förordning (EG) nr 1049/2001⁽¹⁾. Sökanden gör därvid dessutom gällande att det finns ett tungt vägande allmänt intresse av att de ännu icke utlämnade handlingarna görs tillgängliga.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2002 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43).